Volharding op de GR20

CORSICA VAN NOORD NAAR ZUID

“Negen etappes in negen dagen.” Als je het hardop zegt, dan klinkt het realistisch, vanzelfsprekend zelfs en toegankelijk. Maar wie echt zo volhardend is op de GR20, heeft veel geluk of is erg dapper.

Tekst en beeld **Mirte van Dijk**

Afdaling naar Refuge de l’Onda na een klim van ruim 1000 meter.

Op weg naar Refuge de Tighjettu, kort na Pointe des Éboulis.

Door een ongeluk in 2015 is het beroemde Cirque de la Solitude definitief gesloten.

Foto's links: **een van de salamanders die we dicht bij het wandelpad zagen en een hagedis – die zitten zitten overal, in alle kleuren.**

Beneden in de bossen van Corsica zitten vele, vele, wilde zwijnen. Bang zijn ze niet, dus let goed op.

Het is vrijdagmiddag wanneer we met z'n vieren op de boot tussen Toulon en Ajaccio zitten. Met de zoute zeelucht in onze haren varen we gemoedelijk de bijna azuurblauwe zee door, de scherpe bergtoppen die zijn omringd met grote wolkenformaties tegemoet.
In de officiële wandelgids van de Fédération Française de la Randonnée liegen de hoogtemeters er niet om: de GR20 op het Franse eiland dankt haar imponerende karakter aan de lange afstanden en grote hoogteverschillen. Ze snijdt Corsica van noord naar zuid in tweeën, met Calenzana als start- en Conca als eindpunt. Of andersom. In totaal zijn het zestien etappes, waarvan negen op Haute-Corse liggen en zeven op Corse-du-Sud. In het kleine dorpje Vizzavona, dat vrijwel precies in het midden van het eiland ligt, komen de etappes van noord en zuid bijeen. Omdat het openbaar vervoer uitsluitend in de zomermaanden dienst doet, en dan ook nog eens slechts twee keer per dag van noord naar zuid en twee keer van zuid naar noord, hebben we besloten een auto mee te nemen.

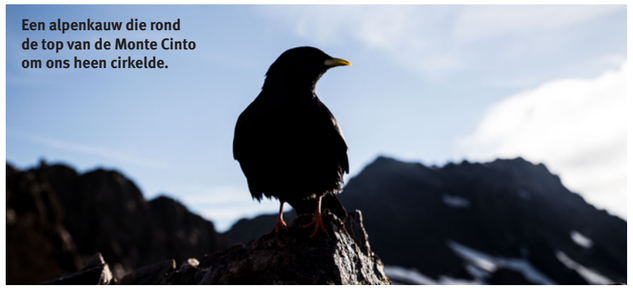

Een alpenkauw die rond de top van de Monte Cinto om ons heen cirkelde.

Na zeven uur varen over het stille water rijden we in de avondzon, met plakkende armen en benen van de zoute wind, in een snikhete auto het kleine Ajaccio uit.

Vroege vogels

In het nog verkoelende ochtendlicht zijn wel tien verschillende kleuren groen te ontdekken. De lentezon prikt door de hoge dennenbomen en het frisse smeltwater klotst langs het wandelpad naar beneden. Hier en daar zorgt het voor een glibberige oversteek. Rond deze tijd van het jaar, begin juni, zijn de goed gemarkeerde wandelpaden nog vrij leeg. We komen nauwelijks andere bezwete rugzakdragers tegen. Op de eerste dag wandelen we van Vizzavona naar Refuge de l'Onda. Het is een goede opwarmer met ruim 1200 hoogtemeters op en 700 neer. Ik kan het niet helpen, maar ik voel me een klein beetje gestrest: eenentwintig kilo. Dat is het gewicht van mijn rugzak. Dankzij de informatie in de wandelgids loop ik nu in een geforceerd tempo in het vrolijke vogelgetjilp, met kampeeruitrusting, twee liter water en voedsel voor negen dagen op mijn rug. "In de hutten slaap je nauwelijks vanwege de drukte, het eten laat te wensen over en pas op voor de enorme onweersbuien", waarschuwen verschillende resultaten na mijn digitale zoekopdracht 'GR20'. De keuze om een eigen tentje en wat eten mee omhoog te sjouwen, leek dan ook de meest comfortabele. Alhoewel ik daar nu, zwetend in het ochtendgloren met nog ruim duizend hoogtemeters en misschien een onweersbuitje in het vooruitzicht, mijn twijfels bij heb…

Hut- en tentleven

Uitgeput ploffen we een voor een in het gras bij Refuge de l'Onda. Omdat de GR20 zo populair is, is het niet toegestaan te bivakkeren in het wild. Je tent zet je dus op in de buurt van een meestal vrij primitieve hut. In dit geval is dat in een klein weitje tussen de paardenpoep. Het eten is er over het algemeen duur, simpel en gelimiteerd, maar een koud biertje is er altijd te krijgen. Voor een euro mag je misschien je telefoon opladen, mits de stroom niet is uitgevallen, de huttenwaard goede zin heeft en de tien wachtenden voor je voor het slapengaan geholpen zijn. Ik heb dan ook direct 'powerbank op zonne-energie' op mijn paklijst geschreven. Onderaan het kampeerweitje kun je met enige moeite een toegang vinden tot het ijskoude smeltwater. Schoenen uit, voeten erin en je komt niks tekort na zo'n lange wandeling. Wanneer we rond zes uur na een koud badderavontuur terugkomen bij de weide, zien we dat het aantal tentjes behoorlijk is toegenomen. De late starters blijken dus de kans te lopen dat er geen enkele vierkante meter meer vrij is. Wil je zeker zijn van een slaapplek en niet in het drukke lager, dan kun je zelfs een tent reserveren. In de eerste plaats hoef je dan je eigen tent en matje niet mee te slepen én je bent 100 procent zeker van een heerlijke horizontale nacht. Puntje van aandacht is wel, en je kunt er echt niet omheen in Frankrijk, dat je in een semi-stormbestendige vijfseconden-popuptent van de Decathlon ligt. Streep de voor- en nadelen maar tegen elkaar af.

Verslagen

Vanaf Refuge de l'Onda beginnen we de volgende ochtend vroeg aan onze tweede etappe naar Refuge de Petra Piana. Wolken cirkelen om de rotsformaties die we achter ons laten, maar de dreiging op een flinke onweersbui blijft niet onopgemerkt. Op de kaart en in de wandelgids is het soms moeilijk in te schatten of er een alternatieve route naar het dal mogelijk is als het noodweer daadwerkelijk losbarst, maar ik kan me er niet te veel door laten afleiden, want hoe hoger we komen des te ingewikkelder het wandelpad. Er liggen grote rotsblokken waar je overheen moet klauteren. Bergbeekjes die dankzij het smeltwater tot een rivier zijn getransformeerd, kun je nauwelijks met droge voeten oversteken en de routemarkeringen zijn wat minder frequent aanwezig. Het is warm en koud tegelijk, de wind giert, donkere wolken bouwen een muur om ons heen.
In de nacht raast er een enorme onweersbui over onze tent. Het echoot aan alle kanten en de regen vormt langzaam maar zeker een minirivier onder onze tent door. Dit belooft niks goeds voor de rest van de dag. Omdat de derde etappe grotendeels over een graat loopt, lijkt het ons niet verstandig daar in de stromende regen met slecht zicht overheen te balanceren. Ik wurm me in mijn regenkleding, schiet zo snel als ik kan de tent uit en ren met de wandelkaart onder mijn jas naar de hut. De meeste wandelaars zijn al aan de dalafdaling begonnen en na een half uur staren op de kaart komen we tot de conclusie dat we beter hetzelfde kunnen doen. Er is geen enkel alternatief om van hier naar de volgende hut te lopen. We zijn verslagen, maar vastberaden: we komen terug voor een revanche, want de koningsetappe van de GR20 met als hoogtepunt de beklimming van de Monte Cinto laten we niet zomaar aan ons voorbij gaan. En met die gedachte keert ieders glimlach weer terug op de natgeregende gezichten.

Hoe hoger we komen, des te ingewikkelder het wandelpad

Vernieuwde etappe

De hoogste etappe van de GR20, en daarmee tevens de populairste, loopt van Refuge d'Ascu Stagnu naar Refuge de Tighjettu. Sinds

Advertentie

De zonsopgang om 05:00 uur net boven Refuge d'Usciolu.

Pietra, het bier van Corsica, is in elke hut te krijgen. Zelfs als er niets anders te eten of drinken is.

Op de top van de Monte Cinto, met uitzicht over de zee.

Het topboek op de Monte Cinto is doorweekt en stampvol.

een groot ongeluk waarbij zeven wandelaars om het leven kwamen, is de oude route via het Cirque de la Solitude afgesloten. Op een hoogte van 2607 meter heb je vanaf de Pointe des Éboulis al een prachtig uitzicht dat reikt tot aan de zee in het noorden en de piek van de Monte Cinto in het oosten. Een piek die je nu met 100 hoogtemeters extra in ongeveer drie uurtjes op en neer kunt klimmen tijdens deze vernieuwde etappe.

De voorafgaande dagen zijn we vanwege het slechte weer naar het zuiden van het eiland gevlucht. De GR20 ligt daar wat lager en is daardoor een stuk aangenamer. Nu we de negen etappes niet meer in negen dagen kunnen lopen, kan ik ook de zware eenentwintigkilorugzak voor de helft legen. Hoewel de tweedaagse etappe rondom Refuge d'Usciolu onze benen warm hield en een rustdag onze schouders goed deed, kunnen we niet wachten om te ontdekken wat er vanaf de top van de Monte Cinto te zien is. Het weer is omgeslagen en het lijkt erop dat de zon eindelijk aan onze kant staat.

Corsica's hoogste

Om vijf uur 's ochtends veter ik mijn bergschoenen dicht. Het is niet de eerste keer dat we zo vroeg vertrekken. Met de zee zo dicht om je heen is elke zonsopgang de moeite waard. Bovendien kom je op die manier voor het weer aan het einde van de middag omslaat aan bij de hut en heb je een goede plek om je tent op te zetten.
In de blauwe lucht trekt nog een dikke donkere wolk voorbij, maar het licht begint langzaam roze te kleuren in de frisse ochtenduurtjes. We beginnen aan de klim van de ruim duizend hoogtemeters die ons naar de Pointe des Éboulis op 2607 meter leidt. Vanaf daar is het volgens het boekje nog anderhalf uur naar de top van de Monte Cinto (2706 meter). Na enkele soms ietwat ingewikkelde klauterpartijen over rots, morene en oude sneeuwresten worden we verrast door het uitzicht vanaf Corsica's hoogste piek en een enorm sterke, ijskoude wind. Het is een vreemd gevoel: met uitzicht op zee, de zon in je gezicht en handschoenen aan, een berg beklimmen. We zien talloze vissersboten rondom Calvi en zelfs de slingerwegen op het langgerekte land tussen de kust en de bergen. Er zijn daar beneden tientallen mensen die nu de Monte Cinto fotograferen. En ik sta erbovenop. Ik zwaai even naar ze.

Wanneer we onze namen in het topboek willen schrijven, blijkt dat het doorweekt en stampvol is. Ik kijk naar de wandelgids met diverse notities in mijn hand. Zonder deze gids waren we deze dagen niet goed doorgekomen. In hoeverre heeft het boekje gelijk gehad? Negen etappes in negen dagen en met eenentwintig kilo op je rug is misschien ambitieus. Maar het is haalbaar. Met mooi weer. ◀

GR20 - Documentatie

Wandelgids & Kaarten
Topo Guides GR20 FFRandonnée
ISBN 978-2-7514-0965-3 (Franstalig)
Kaarten IGN 1:25.000 4149 OT, 4250 OT en 4251 OT

Tochtenwiki
In de NKBV Tochtenwiki vind je meer gedetailleerde tochtinformatie. Ga naar **hoogtelijn.nl** en klik op de link naar de inspiratielijst.